

[dit is het titelblad. Op de cover staan de persoonsnamen met een & ertussen]

Vera en de boom van Vidamor

Tekst: Reynier Molenaar

Illustraties: Dimitri Stevenheydens

[Telling pagina's: 22, tekst en blanco & 18 illustraties (dubbel=36) = 40 pp]

[2 schutbladen eenzijdig bedrukt]

[ISBN aanvraag loopt]

[FSC LOGO INVOEGEN]

Tekst: © Reynier Molenaar, Hilversum (NL)

Illustraties binnenwerk en omslag: © Dimitri Stevenheydens, Hoboken (B)

Grafische vormgeving / typografie: Sabine van Winsen, De Grafische Keuken, Hilversum

Niets uit en van dit boek, of het nu gaat om grafisch werk of tekst, mag zonder schriftelijke toestemming van de uitgever worden hergebruikt, verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, fax, overtypen, opslag in een geautomatiseerd gegevensbestand of anderszins. Aanvragen voor toestemming of verdere informatie dienen te worden gericht aan uitgeverij BLOP te Hilversum, info@uitgeverijblop.nl.

WWW.UITGEVERIJBLOP.NL

ISBN/EAN: 978-90-828515-0-2 NUR-code: 282

[logo blop]

© 2018 Uitgeverij BLOP, Hilversum

[@hoofdstuknummers verwijderen, zijn slechts bedoeld als

geheugensteuntje@]

1 Dikke boom

Het lijkt alsof hij zijn armen spreidt. Geen echte armen; bij een boom zijn dat natuurlijk takken. Aan die takken zitten honderd, misschien zelfs wel duizend blaadjes. Dat bladerdak vormt een groot scherm. Daarmee werpt de boom schaduw over het grasveld en vangt hij de regen op. Zulke grote bomen zijn net reuzen.

Midden in het park van Vidamor staat zo'n boom. Een hele dikke. Niet elke boom is zo groot en sterk. Maar dit is er eentje die alles overtreft. Met recht een reusachtige boom. Over die boom, en over Vera, gaat dit verhaal.

Voorals het mooi weer is, zie je veel mensen uit Vidamor onder zijn takken door lopen. Het wandelpad van het park slingert namelijk vlak langs de boom. Daar is het lekker koel. Iedereen die in de buurt van de boom loopt, snuift zijn heerlijke lucht op. En als het slecht weer is, werkt de boom als een soort paraplu. Dan schuilen de mensen soms onder zijn bladerdak. Zo kan iedereen, zowel in de zomer als in de winter, van zijn wandeling genieten. In Vidamor is men blij met die grote, dikke boom middenin het park.

2 Naar buiten

Hier is Vera. Vera woont vlakbij. Ze komt echter bijna nooit buiten. Ook niet in het park. Ze houdt ervan binnen te spelen, te lezen en te tekenen. Alleen vandaag... vandaag lukt het maar niet om iets te beginnen. Het is zo'n dag die verloren lijkt. Ze kijkt verveeld naar buiten, door het raam van haar kamer. In de verte ziet ze boomtoppen. Bomen zijn prachtig, vindt ze. Heel vaak probeert ze die na te tekenen of te schilderen.

Daar, waar de zon door die boomtakken schijnt, is het park. Een paar vogels strijken er neer, op de bovenste toppen. Het zijn kraaien, denkt ze. Ze zijn moe van het rondvliegen. Nu zitten ze daar samen een beetje te dagdromen, net als Vera voor het raam. Kijken ze naar haar? Vandaag wil zij niet op dat antwoord wachten. Zeker niet binnen. Teken en verven doet ze al vaak genoeg. Het is mooi weer. Ze wil naar buiten.

3 Buiten dingen beleven

Ze ziet de zon schijnen door de wuivende boomtakken. En ze ziet de kraaien die hoog rondom het park cirkelen. Soms strijken ze neer in de bomen van het park om te vergaderen. Zouden ze elkaar vertellen wat ze hebben meegemaakt? Dingen meemaken, beleven, dat wil Vera ook. Soms zit ze teveel in haar gedachten opgesloten en soms verveelt ze zich. Dat is saai.

Als je alleen maar wacht, gebeurt er niets. Verhalen ontstaan niet vanzelf. Vera bedenkt iets. Het komt van binnenuit. Een spannend verhaal, een gedachte in haar hoofd vouwt zich open als een propje papier. Zo'n soort propje verkreukeld papiertje waar ze de mislukte boom op had getekend, maar dan onzichtbaar. Het propje in haar hoofd wordt een blanco velletje, waarop ze haar eigen avontuur tekent. Een avontuur met een boom als onderwerp. Een levensechte boom. Een die haar roept.

4 Niet wachten

Het is mooi weer. Het regent niet en haar school is dicht. Vera heeft vakantie. De boom in haar hoofd trekt haar aandacht. Zelfs de zon doet dat, door te stralen: kom naar buiten, ik ben lekker warm! En nu ook de vogels, want de luide kraaiënroep bereikt haar oren. Die zwarte vogels uit het park zijn van ver te horen.

Normaal doet ze dingen niet op eigen houtje. Maar nu wel. Zomaar, zonder het te vragen. Ze is klein, maar ze weet één ding zeker. Ze moet naar buiten, naar het park. Naar de zon en de vogels en de bomen. Ze wil óók, net als de vogels, luisteren naar wat er te horen valt, kijken naar wat er te zien is. Leren van alles wat daar leeft, beweegt en straalt. Daar, verderop, op honderd vleugelslagen verwijderd van haar huis.

5 Niet verdwalen

Alleen... over straat gaan is best eng. Vidamor is een grote stad. Met drukke wegen, fietsers en brommers en auto's overal. Met mensen die nooit naar je kijken of tegen je aanbotsen.

Vera is onzeker. Ze gaat bijna nooit alleen over straat, zoals nu. Dat vindt haar moeder niet goed – behalve als ze van huis naar school loopt en terug. Ze kent bijna niets van de winkels en de huizen. Ze weet niet eens de namen van de straten. Soms loopt ze met haar vader naar de speeltuin of met haar moeder naar de winkels. Of ze gaat met de bus naar tante Maud.

Alleen wandelen, zomaar voor de lol, dat mag ze niet. Stel je voor dat ze de weg niet terug zou kunnen vinden. Dat de broodkruimels die ze achter haar strooit, worden opgegeten door de kraaien!

6 Het park

Brrrr, die gedachte dat je je familie moet zoeken in zo'n grote stad is niet prettig. Maar Vera laat zich daar niet door weerhouden. Ze denkt aan de boom die ze voor zich ziet, aan het lekkere weertje, en aan de kraaien die ze kan horen. Niet op het velletje papier, maar in het echt.

Ze kent de richting: boven de huizen steken de takken van de bomen uit.

Zo komt ze aan in het mooiste deel van de stad. Bij de grote villa's, de rijke huizen die uitkijken op de groene oase, zoals tante Maud altijd zegt. Dat is een groene plek in een dorre omgeving. Het park is de oase van de stad.

Op de hoek tegenover het park stopt ze. Het is er reuze druk met verkeer. Auto's toeteren. Ze is extra voorzichtig. 'Eerst links, dan rechts gekeken. Als er niets aankomt, oversteken.' Die zinnnetjes heeft ze goed onthouden.

Zodra ze is overgestoken, ziet ze de ingang van het park. Er is een lage haag. Daarachter liggen het pad met de kleine steentjes, de zitbanken en de grasperken eromheen. Ongeveer in het midden van het park ziet ze de dikke boom staan. Het moet de grootste en dikste van Vidamor zijn. Die waar tante Maud het over had. Vera is trots. Ze heeft haar doel bereikt.

7 De bolle boom

Ze wil er meteen naartoe. Naar de bolle boom. Zo noemt tante Maud die. Omdat die net zo'n bolle bast heeft als haar oom. En ook zo'n trouwe goedzak is. Een boom die je beschermt tegen regen en wind of waar je zonder te vragen in kunt klimmen. Een waar je je achter kunt verschuilen. Of de schaduw bij kunt opzoeken als het hartje zomer is. Waar je onder kunt gaan zitten lezen of nadenken. Omdat je alleen het geritsel hoort van boomblaadjes. Daar waar een plekje is van mos of gras waar je gewoon lekker kunt fantaseren, zingen en muziek maken. Terwijl die oude houten dikkerd geduldig en vol aandacht naar je luistert.

8 Oom Bolleboom

Vera loopt op de grote stam af en holt van plezier drie keer om de boom heen. Dan gaat ze zitten in het droge, vergeelde gras. ‘Hallo, Oom Bolleboom!’ roept ze opgewekt, terwijl ze omhoog kijkt. De boom ritselt met zijn bladeren als de wind er doorheen blaast. Veel méér kunnen de meeste bomen nou eenmaal niet. Ze zijn niet gemaakt van vlees en bloed. Of van soepel rubber. Ze zijn van hout.

Toch hoort ze opeens een onbekend geluid. Geen geritsel, maar iets wat klinkt als... ja, als wat eigenlijk? Als gebromknor. Zo noemt Vera het geluid van de cello van haar moeder. Is het een groet? Het geluid komt uit het binnenste van de boom. Het is een hol, trillend geluid, alsof iemand ontevreden is en iets onverstaanbaars moppert. Kunnen bomen wel mopperen? Wat denkt Vera?

9 Gebromknor

Vera lijkt een beetje in de war. Ze heeft een boom nog nooit iets horen zeggen. Nog nooit geluiden horen maken. Laat staan horen mopperen. Een boom kan alleen ritselen met zijn blaadjes. Maar *bromknorren*? Misschien heeft hij honger, denkt Vera. Het geluid herinnert haar aan het geborrel in haar holle buik als ze honger heeft. Ze is nieuwsgierig en legt haar linkeroor op het ruwe, bolvormige schors van de boom. Ze luistert aandachtig. Ja hoor, nu weet ze het zeker. Uit de stam komt tot haar verrassing toch echt een geluid. De trillingen klinken heel laag. Zoals wanneer haar moeder met de strijkstok lage tonen tovert uit haar cello.

10 Vriend

Opletten! Straks mis ik iets, denkt Vera. Ze houdt haar oor nog dicht bij de stam. Het ruwe schors doet een beetje zeer aan haar oorschelp, maar daar trekt ze zich niets van aan. Ze wil weten wat de boom voor geluiden voortbrengt. En ja hoor, nu het stil is, hoort ze dat de boom zelfs écht wat zegt. In haar eigen taal.

‘Dag jong mens,’ bromknort de boom zacht, met zijn lage cellotonen, ‘wat fijn dat je gekomen bent.’ Vera glundert van plezier. ‘Ja, ik vind het ook fijn,’ antwoordt Vera. De boom kan haar niet omarmen, want hij staat vast in de grond. En zijn takken zijn zo stijf als planken. Maar dat geeft niets. Vera en Oom Bolleboom zijn ook zó al vrienden van elkaar. Ze klemt haar armen stevig om zijn dikke stam. Haar eigen armen zijn niet zo lang als die van haar houten vriend, maar wel veel beweeglijker en soepeler.

‘Ik ken je nog maar net, maar hou nu al van jou,’ fluistert ze tegen hem.

11 Familie

‘Zeg, jong mens,’ begint Oom Bolleboom met zijn zachte bromknorstem, ‘hoor je mij?’ Natuurlijk hoort Vera de stem van haar nieuwe vriend. Die komt uit de diepe holte van zijn klankkast. ‘Luister, je bent mijn enige hoop. Ik zou zo graag willen weten hoe het mijn familie vergaat. Ik heb nooit meer iets van hen gehoord. Ze zijn vast ergens in een tuin beland, of in een vreemd bos. Ik bedoel: toen mijn familieleden nog een klein zaadje waren.’

Vera voelt medelijden. Bomen kunnen zich niet verplaatsen, weet zij. Ook Oom Bolleboom niet. Hij kan niet zelf op zoek. Mensen kunnen zich wél verplaatsen. Vera... is de enige die iets voor de boom kan doen.

12 Beste vrienden

Het is helemaal niet moeilijk om van bomen te houden. Bomen zijn waarschijnlijk de aardigste levende wezens ter wereld. Ze doen nooit iemand kwaad, integendeel, ze doen eigenlijk alleen maar goed. Allereerst weten ze veel omdat ze doorgaans heel lang leven. Veel langer dan een mens. Daarnaast zijn ze heel mooi en sterk. Niet mooier dan een mens, maar wel sterker: stevig geworteld in de grote aarde. Ze zijn ook heel vrolijk: hun takken wijzen altijd juichend naar de lucht boven hen. Toch zijn ze ook bescheiden: ze leven slechts van een beetje regen en nu en dan wat zon. En ze klagen nooit. Ze eisen weinig en geven veel: ze leveren zuurstof aan mens en dier, via hun blaadjes. En zonder zuurstof kan niemand leven. Vera hield al van bomen; nu heeft ze zelfs een boom als vriend. Maar hoe kan zij Oom Bolleboom nu helpen?

13 Op zoek

Een poosje later heeft ze het antwoord al gevonden. Het antwoord wordt gevormd door een kleine tak van Oom Bolleboom. Een tak met een blad eraan. Zo kan ze goed vergelijken of de ene boom van dezelfde soort is als de andere. Bij bomen lijkt familie meer op elkaar dan bij mensen, had hij gezegd. Dat wist Vera wel. In de tuin bij haar huis staan verschillende bomen. Die zijn nog jong en klein. Toch lijken sommige bomen erg op elkaar. Je kunt het zien aan de blaadjes, aan de kleuren en de schors van de stam. En soms aan de wijze waarop de takken groeien. Er zijn boomblaadjes die gekartelde randjes hebben; andere hebben gladde of juist spitse. In vorm zijn ze verschillend. Vaak zijn ze groen: donkergroen of lichtgroen. Behalve in de herfst. Dan zijn ze ook geel, rood, paars of bruin.

14 Naar huis

Ze gaat aan de slag. Terwijl ze naar huis terugloopt, kijkt ze in elke tuin die ze tegenkomt. Overal waar bomen staan. Ziet ze er een, dan houdt ze het takje met het blad tegen de andere boomtak. Ze vergelijkt de vorm, de kleur en de nerven. Nerven zijn een soort bloedvaatjes in het blad. Daar sijpelen de sappen van de boom doorheen. Wat zijn er toch veel verschillende bomen! merkt Vera op. Er is er niet één precies dezelfde. Soms weet ze de namen. Een berk kun je duidelijk onderscheiden: die heeft vaak een witte stam. Een eik herken je aan een mooi blad met ronde inkepingen. En de eikeltjes in de herfst, natuurlijk. De spar heeft niet eens blaadjes. Die heeft alleen maar naalden. Net als de kerstboom met Kerstmis.

15 Naar het bos

Vera komt pas thuis als het al bijna donker is. Ze heeft honger en dorst gekregen. En ze is ook een beetje verdrietig. Er is geen enkele boom die lijkt op het blaadje van Oom Bolleboom. Als haar moeder vraagt waar ze geweest is, legt ze haar tak op tafel. 'In het park,' zegt ze, voordat ze haar beker appelsap opdrinkt. 'Ben je daar helemaal alleen naartoe gegaan?' merkt haar moeder vol ongeloof op. 'Ja, het is niet zo ver hoor,' antwoordt Vera. Haar moeder kijkt bezorgd, misschien zelfs boos. Haar wenkbrauwen staan recht omhoog en haar ogen zijn groot. Maar als vader even later binnenkomt, is alles alweer vergeten. Haar vader is blij en opgewekt. En dat stemt iedereen vrolijk. Zelfs haar kleine broertje die moe is. Het is vrijdag; pappa's laatste werkdag.

16   **Wandeling**

Iedereen is vrij en omdat het lekker weer is, gaat Vera de volgende dag met haar vader en moeder en kleine broertje naar het bos. Komt dat even goed uit, denkt Vera. In het bos staan heel veel bomen. Veel meer dan in de tuinen. En er zijn ook veel meer verschillende soorten. Met een beetje geluk ontmoet ik daar de familie van Oom Bolleboom, hoopt zij.

Als Vera en haar eigen familie een eindje gereden heeft in de auto, ver buiten Vidamor, komen ze bij het bos aan. Daar is alles heel stil. Het ruikt er lekker fris en natuurlijk. De bosgeur van boomhars en paddenstoelen, die je nergens anders ruikt. ‘Mmm, lekker, zuurstof!’ roept Vera’s vader, terwijl hij de verse boslucht opsnuift. ‘Ja, die geven de bomen af via hun blaadjes,’ zegt Vera. Ze laat haar tak zien, waarmee ze zwaait. Haar vader knikt en lacht om haar. ‘Je weet er al veel van!’

17 In het bos

‘Kijk, pap, die zijn familie van de boom in het park. De bladeren zijn precies hetzelfde!’

‘Weet je hoe die boom heet?’ vraagt Veras vader. Vera haalt haar schouders op. Er zijn zoveel soorten bomen. En van de meeste weet ze de naam niet. ‘Ik weet het niet maar ik wil het wel graag weten, hoor!’ ‘Zal ik het maar verklappen?’ vraagt Veras vader. Vera knikt. ‘Het is een beukenboom,’ zegt hij. De familieleden van Oom Bolleboom wonen in het bos. Die houden waarschijnlijk niet zo van een park in de stad! meent Vera. In het bos is het ook stukken gezelliger. Daar staan ze lekker bij elkaar. Oom Bolleboom staat daar maar in z’n eentje in het park, bedenkt ze. Dat lijkt wel een beetje zielig, maar gelukkig heeft hij mij!

18   **Nooit meer vervelen**

De volgende dag mag Vera van haar vader direct naar het park om het grote nieuws te vertellen. ‘Oom Bolleboom, uw kinderen, uw broertjes en zusjes wonen in het bos. Gewoon tussen alle andere boomsoorten. Het gaat goed met de familie beuk. Uw familieleden hebben het daar fijn.’

Bomen kunnen goed alleen zijn, hè? Ook in het park. Als er maar af en toe wat mensen opdraven, die voor gezelschap zorgen. Bomen verdienen ook gezelligheid en aandacht, net als mensen, vindt Vera. Uit de boomstam hoort ze een tevreden gebromknor komen. Ook Vera is blij en voldaan. Voortaan kan ze wanneer ze wil naar Oom Bolleboom toe gaan. Wat fijn om zo’n goede, groene vriend te hebben. En ja, die kan ze nu thuis, of onder zijn bladerdak, extra mooi natekenen. Sinds kort weet ze namelijk héél precies hoe een beuk eruit ziet...

[Flaptekst]

Vera tekent en schildert graag wat ze in haar wereld ziet. Maar op een dag wil ze niet langer thuiszitten. Ze wil naar het park van Vidamor. Er staat daar een grote boom. Als zij die met een bezoek vereert, gebeurt er iets wat zij niet had verwacht. Vera en de boom sluiten vriendschap met elkaar. En dan fluistert deze houten vriend haar ook nog een geheim in!

Vera en de boom van Vidamor gaat over wat bomen betekenen voor mensen, groot en klein. Bomen in het bos, het park en in tuinen. Dat ze niet zonder elkaar kunnen. Dat ze ons een fijn gevoel geven. Net als vader, moeder, broertjes, zusjes en andere familieleden, die ook op elkaar zijn aangewezen.

‘Het is helemaal niet moeilijk om van bomen te houden. Bomen zijn waarschijnlijk de aardigste levende wezens ter wereld.’

[LOGO Bomenstichting] www.bomenstichting.nl

Met deze uitgave steun je het werk van de Bomenstichting. Deze stichting bevordert de zorg en aandacht voor bomen in de stad en op het platteland. **Van elk verkocht boek wordt twee euro gereserveerd voor dit goede doel.** Wist je bijvoorbeeld dat:

- Bomen onmisbaar zijn voor vogels, insecten en zoogdieren (bieden van voedsel, bescherming en nestgelegenheid)?
- Elke boom een jaar zuurstof levert voor vier mensen?
- Het onder bomen gemiddeld acht graden koeler is?
- Een grote boom per jaar vijf vuilniszakken stof wegvangt?

Leeftijdsindicatie: 6-9 jr.

NUR: 282

[streepjescode op basis van ISBN 978-90-828515-0-2]

[logo BLOP]

www.uitgeverijblop.nl